

Arrest

nr. 97 237 van 14 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 22 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en beschikt u over de Iraanse nationaliteit. U baatte bij u thuis een muziekstudio uit die niet was geregistreerd. Verschillende artiesten kwamen muziek opnemen en u zorgde soms voor de tekst en/of de muziek. In de 11de maand van 1386 (Perzische kalender, komt overeen met januari/februari 2008 onze kalender) begon u met uw studies elektronica. In de 7de maand van 1387 (september/oktober 2008) werd u geschorst omdat u onzedige liedjes – waarin onderwerpen uit de dagelijkse maatschappij aan bod kwamen – via bluetooth verspreidde op de universiteit. U kreeg een schorsingsbrief van de universiteit. Na uw schorsing maakte u uitsluitend nog popmuziek. In de chaos na de presidentsverkiezingen van 1388 (2009) hebt u toch één politiek getint liedje gemaakt. U nam deel aan een manifestatie naar aanleiding van de verkiezingen op 25/03/1388 (15 juni 2009) om uw ongenoegen over de maatschappij te uiten. U bleef muziek maken en in uw studio werken, maar gedurende drie maanden in 1389 (2010/2011) – kort

voor u Iran verliet – huurde u ook een pand waar u films verkocht, waar muziek kon gekopieerd worden en waar mensen op spelletjes kwamen spelen. U werd op de hoogte gebracht dat er op 10/12/1389 (1 maart 2011) ging gedemonstreerd worden en u besloot om deel te nemen aan de manifestatie. U sprak niet af met vrienden die regelmatig gingen maar ging alleen naar de demonstratie op het Vali Asr plein. U werd beschoten met gekleurde kogels. U probeerde te vluchten maar u werd opgepakt door agenten in burger. U kreeg plasticen handboeien om. Toen u zich wilde verzetten kreeg u een elektrische schok aan uw been. Ze doorzochten uw zak en vonden uw portefeuille en gsm. Ze haalden uw simkaart uit uw gsm en namen uw bankkaart, uw nationale kaart (mellikaart) en uw sportkaart in beslag. U diende in de minibus te stappen waar al twee arrestanten in zaten. De minibus met de chauffeur en vier agenten in burger reed verder en stopte opnieuw om mensen te arresteren. Er ontstond een conflict en enkele personen kwamen jullie bevrijden uit de auto en brandden uw handboeien door. U vluchtte en nam het openbaar vervoer nabij het Vali Asr kruispunt. U ging naar een vriend, M. M. (...) genaamd. U belde uw broer op om te zeggen wat er was gebeurd. Uw broer kwam u vier dagen na de manifestatie bij uw vriend bezoeken. Uw broer vertelde u dat de autoriteiten bij u thuis waren binnengevallen op 14/12/1389 (5 maart 2011) en dat ze alle materiaal van uw muziekstudio in beslag genomen hadden. Op uw harde schijf stonden alle liedjes die u had gemaakt. De namiddag van de huiszoeking hebben de autoriteiten uw vader meegenomen voor ondervraging. U vertelde uw broer dat u niet in Iran wilde blijven omdat een documentaire op de televisie had aangetoond dat zelfs rapmuziek en metal als duivels worden beschouwd. U verbleef nog een maand bij uw vriend terwijl uw broer uw vertrek regelde. Op 10/1/1390 (30 maart 2011) vertrok u samen met uw broer naar Salmaz waar hij u heeft afgezet. U bleef er 8 dagen. Op 20/01/1390 (9 april 2011) vertrok u richting Istanbul. U stak te voet de bergen over. Vervolgens reisde u per wagen naar Istanbul, waar u vervolgens drie dagen verbleef alvorens u verder reisde per vrachtwagen naar België. U diende uiteindelijk een asielaanvraag in op 26 april 2011. U beschikt over uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw rijbewijs. U legde verscheidene documenten neer in het kader van uw asielaanvraag: een deel van een krant waarin uw naam gepubliceerd is tussen de namen voor het toelatingsexamen van elektronica, verschillende schoolattesten, een vertaling van uw diploma, kopieën van de nationale kaarten van uw familieleden, een afprint van een studentenkaart, verscheidene medische attesten, originele contracten opgemaakt in het kader van uw muziekstudio, een kopie van een document van een telecommunicatiebedrijf, een kopie van een convocatie d.d. 5/02/1390 (25 april 2011) op uw naam, een kopie van een eigendomsakte, twee pagina's met hierop verwijzingen naar youtube adressen, twee Cd's met hierop muziek, foto's en video's.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat aan de waarachtigheid van uw verklaringen omtrent de wijze waarop u beweert Iran te hebben verlaten in vraag gesteld kan worden. U beweerde dat u vanuit Salmaz richting Turkije vertrok op 20/01/1390 (9 april 2011) en te voet de bergen overstak. U kon niet zeggen hoelang het heeft geduurd om de bergen over te steken. U weet wel dat u vervolgens 2,5 uur onderweg was naar Baskaleh en nadien nog anderhalve dag naar Istanbul hebt gereisd. De enige stad die u zich herinnert van uw reis naar Istanbul is Van. U kent geen namen van andere steden die u hebt doorkruist. U verklaarde voorts dat er geen enkele controle was tijdens uw rit naar Istanbul. Geconfronteerd met het feit dat u geen identiteitsdocumenten had indien u zou gecontroleerd worden in Turkije, kon u hoogstens antwoorden dat uw broer zekerheid had gevraagd aan de smokkelaar en dat jullie waarschijnlijk via een weg zijn gegaan waar er weinig of geen controle was. U hebt nochtans slechts anderhalve dag gereisd om per wagen Istanbul te bereiken (CGVS, pp. 27-28).

Voorts dient te worden gewezen op verscheidene tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het Commissariaat-generaal, met als gevolg dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op ernstige manier wordt ondermijnd. Zo verklaarde u op DVZ dat u werd gearresteerd op 25/11/1389 (16 februari 2011) toen u deelnam aan een betoging. U stelde op DVZ dat uw vingerafdrukken genomen werden en uw portefeuille en gsm in beslag werden genomen (Vragenlijst DVZ, p. 3). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u geheel in tegenspraak dat u werd gearresteerd toen u betoogde op 10/12/1389 (1 maart 2011) (CGVS, p. 12). Uw verklaringen met betrekking tot het moment van de arrestatie waren evenmin coherent. Zo repte u met geen woord op het CGVS dat uw vingerafdrukken werden genomen. U verklaarde louter dat ze uw geheugen van uw gsm eruit namen, uw bankkaart, uw mellikaart en uw kaart van de sportclub hebben afgenomen (CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid en omissie, bleef u louter bij uw verklaringen afgelegd op het CGVS en kon u aangeven dat u niet wist dat het belangrijk was dat u sprak over de vingerafdrukken, hetgeen geenszins een afdoende uitleg is om dit te verantwoorden. Uw uitleg dat u geen kopie hebt gekregen van de vragenlijst strookt bovendien geenszins met de stukken in uw administratief dossier. Daarin zit een door u op 9 mei 2011 ondertekend ontvangstbewijs waaruit

blijkt dat u een kopie van de ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal hebt ontvangen. Uw stelling dat uw verklaringen op DVZ reeds anderhalf jaar geleden zijn en dat u niet alles van buiten hebt geleerd, is daarnaast allerm minst een relevante uitleg om dergelijke tegenstrijdigheden te verklaren. Verder verklaarde u op de DVZ dat uw vader de dag na uw arrestatie werd meegenomen door agenten voor ondervraging (Vragenlijst DVZ, p. 3). Op het Commissariaat-generaal beweerde u dat uw vader vier dagen later – op 14/1/1390 (3 april 2011) – werd meegenomen voor ondervraging (CGVS, pp. 18-19). Op DVZ zei u dat uw ouders enkele dagen later – na uw arrestatie – een oproepingsbrief kregen en hierna nog een tweede convocatiebriev ontvingen omdat u geen gevolg had gegeven aan de eerste brief. U voegde op DVZ nog toe dat uw ouders ondertussen nog een herinneringsbrief hadden gekregen en dat ze zo snel mogelijk al deze documenten zouden doorsturen via iemand die naar België zou komen (Vragenlijst DVZ, p. 3). U legde echter tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkele convocatie neer. Nochtans zei u dat uw moeder onlangs gedurende drie en half maanden op bezoek kwam naar België (CGVS, p. 4 en p. 14). U had geen enkele verklaring voor uw nalaten. In tegenstelling tot wat u verklaarde op DVZ, kon u bovendien op het CGVS geenszins in de tijd situeren wanneer de door u aangehaalde convocatiebrieven waren aangekomen bij u thuis. U zou hiernaar ook niet hebben gevraagd. Uiteindelijk beweerde u dat u te weten kwam dat er drie brieven waren aangekomen en dat u dit pas vernam tijdens een telefonisch gesprek vanuit België (CGVS, p. 14). Er dient dus te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de gebeurtenissen naar aanleiding van uw arrestatie geenszins overeenstemmen. Voorts dient nog opgemerkt dat u op DVZ aanhaalde dat u thuis geprobeerd had om enkele spullen om te halen, toen op dat moment agenten aan de deur kwamen. U liep weg via het huis van de bureu. Over dergelijk incident hebt u vooreerst geen woord gerept tijdens het gehoor op het CGVS (CGVS, p. 25). Vervolgens werd u geconfronteerd met uw verklaring op DVZ dat u nog eens naar uw woonplaats bent gegaan. Toen repliceerde u dat u slechts eenmaal in uw straat bent gepasseerd maar dat u uiteindelijk geen bezoek aan uw ouders hebt gebracht (CGVS, p. 26). Bovenstaande verklaringen stroken geenszins met uw verklaringen op DVZ. U kon louter opperen dat u dergelijke tegenstrijdigheid interessant vond en suggereren dat men u met opzet geen kopie van de vragenlijst heeft gegeven (CGVS, p. 26). Zoals hierboven reeds werd aangehaald, stroken uw beweringen hieromtrent geenszins met de stukken in uw administratief dossier.

Uw geloofwaardigheid wordt verder nog op de helling gezet doordat uw verklaringen over de bewijzen van uw vervolging door de Iraanse autoriteiten niet stroken met de door u neergelegde documenten. U beweerde immers dat uw ouders drie convocatiebrieven op uw naam ontvingen (CGVS, p. 14). Zoals reeds uit bovenstaande vaststellingen blijkt, hebt u – in tegenstelling tot wat u op DVZ beweerde (Vragenlijst DVZ, p. 3) – niet de moeite gedaan om de door u aangehaalde originele bewijsstukken te laten overkomen uit Iran in het kader van uw asielaanvraag. Daartoe had u echter wel de kans, gezien uw moeder u onlangs heeft bezocht (CGVS, p. 4). Evenmin hebt u na het gehoor de originele bewijsstukken van de door u aangehaalde juridische documenten neergelegd. U kon echter wel zonder problemen verschillende andere originele documenten, onder andere medische attesten, schoolattesten, uw shenasnameh etc., neerleggen. Er dient te worden vastgesteld dat u slechts een kopie hebt neergelegd van één convocatiebriev op uw naam, hetgeen allerm minst afdoende is om uw beweringen te staven.

Dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt ten slotte tevens uit het feit dat u een uiterst gebrek aan kennis en interesse hebt in de door u beweerde juridische stappen vanwege de Iraanse autoriteiten tegen u. Zo hebt u, volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal, niet gevraagd wanneer de convocaties zijn aangekomen. U weet niet van wat u beschuldigd wordt en welke autoriteiten de convocaties hebben afgeleverd (CGVS, p. 21). Voorts wist u niet met zekerheid te zeggen voor welke rechtbank u werd opgeroepen (CGVS, p. 27). Op de vraag of u al hebt gevraagd voor wat u wordt beschuldigd, kon u louter zeggen dat u dit niet hebt gevraagd omdat het voor u niet meer belangrijk was gezien u zich niet meer in Iran bevond. Uw reactie op deze vraag en het feit dat u niet over bovenstaande informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchrelaas. De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteit en nationaliteit worden in deze beslissing niet betwist.

De door u neergelegde Cd's, contracten van uw muziekstudio en linken naar pagina's op youtube bevestigen uitsluitend dat u een muziekstudio bezat, songs schreef en muziek maakte waaronder enkele liedjes die geïnspireerd zijn op politieke en maatschappelijke ontwikkelingen, wat op zich hier niet wordt betwist. Het feit dat u muziek maakt doet echter geen afbreuk aan de bovenstaande

vaststelling dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De door u neergelegde kopie van een convocatie werd reeds in bovenstaande besproken. Bovendien betreft het slechts een kopie waaraan dus geen bewijskracht kan worden toegekend. De overige documenten bewijzen louter een eigendom, telecommunicatie, de identiteit en nationaliteit van uw familieleden en uw schoolresultaten, wat evenmin in vraag wordt gesteld. Uw medische problemen, die u hebt aangetoond aan de hand van medische attesten, staan ook niet ter discussie. In dit verband dient te worden opgemerkt dat medische motieven op zich niet ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van het gelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad oordeelt dat ingevolge verwevenheid tussen beide middelen deze gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de schending van het gelijkheidsbeginsel opwerpt, zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of hoe deze onderhavig beginsel zou geschonden hebben. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing het gelijkheidsbeginsel zou geschonden hebben, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. Waar verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van beide middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5. Verzoekende partij geeft de elementen van de definitie van vluchteling weer en zij bespreekt deze vervolgens in haar verzoekschrift stelselmatig, om te besluiten dat aan al deze voorwaarden is voldaan. De Raad merkt op dat aan de eerste voorwaarde, met name dat verzoekende partij zich buiten het land van herkomst dient te bevinden, voldaan is. Dit element wordt niet betwist. De andere voorwaarden hangen samen met de geloofwaardigheid van het relaas. Volgens verzoekende partij houdt verwerende partij in haar beslissing ten onrechte voor dat zij onvoldoende elementen zou hebben aangebracht die erop wijzen dat zij Iran heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of wegens het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij uitgaat van verkeerde veronderstellingen. De verschillende motieven in de bestreden beslissing, op basis waarvan verwerende partij heeft besloten dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht, en die verzoekende partij in haar verzoekschrift tracht te weerleggen, worden hieronder besproken.

2.2.6.1. Betreft de reisweg, verduidelijkt verzoekende partij dat zij heeft aangegeven van Salmas naar Baskaleh te zijn gegaan per auto en dat zij dan de te voet de grens is overgestoken. Verzoekende partij legt verder uit dat het vier uur rijden is met de auto van Salmas naar Baskaleh en dat het van de grens tot Baskaleh nog 2 uur en 45 minuten rijden is. Zij brengt in dit verband twee routebeschrijvingen van Google maps bij (bijlage 3 bij het verzoekschrift) en merkt op dat dit ongeveer overeenstemt met haar verklaringen. Verder geeft verzoekende partij aan dat het van Baskaleh tot Istanbul ongeveer vierentwintig uur rijden is, hetgeen eveneens overeenstemt met haar verklaringen. Ook hier voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift een routebeschrijving toe (bijlage 4). Verzoekende partij stelt vervolgens dat het haar een raadsel is waarom verwerende partij beweert dat de door haar afgelegde reis niet binnen de door haar aangeduide tijd zou zijn kunnen afgelegd.

Waar verwerende partij opmerkt dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij geen identiteitsdocumenten had indien zij zou gecontroleerd worden in Turkije, argumenteert verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoor niet heeft gezegd dat er geen controle zou zijn geweest aan de grenzen. Zij merkte immers de aanwezigheid op van soldaten. Zij heeft enkel gesteld dat zij in Turkije zelf geen problemen heeft ondervonden, hetgeen niet hoeft te verbazen, gelet op het algemene corruptieniveau in Turkije, waarover verzoekende partij nog twee nieuwsartikels bijbrengt (bijlage 5 en 6 bij het verzoekschrift).

2.2.6.2. De Raad merkt in de eerste plaats op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift uitgaat van een (gedeeltelijk) verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers, nergens in deze beslissing wordt de duur van de autorit vanuit Salmas naar Baskaleh in twijfel getrokken. In de bestreden beslissing staat te lezen dat verzoekende partij vanuit Salmas (met de auto) richting Turkije vertrok, dat zij te voet de bergen overstak, en dat zij dan vervolgens nog tweeënhalf uur (met de auto) onderweg was naar Baskaleh. Verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing verweten niet te weten hoe lang – zelfs niet bij benadering – de oversteek in de bergen heeft geduurd. Evenmin kon verzoekende partij van de tweeënhalf uur durende autorit vanaf de grens naar Baskaleh en vervolgens de anderhalve dag durende reis naar Istanbul, behalve de stad Van, enige andere naam van een stad opnoemen die zij tijdens deze reis gepasseerd zou zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, met betrekking tot deze hiaten, geen aanvaardbare verklaringen aanreikt in haar verzoekschrift. Waar verzoekende partij erop wijst dat het van Baskaleh naar Istanbul inderdaad vierentwintig uur rijden is, hetgeen overeenstemt met haar verklaringen, merkt de Raad op dat ook dit argument uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verwerende partij betwist in haar beslissing immers niet dat het mogelijk zou zijn om binnen vierentwintig uur van Baskaleh naar Istanbul te rijden. Zij stelt enkel in haar beslissing dat het opvallend is dat de reis slechts anderhalve dag in beslag zou hebben genomen, terwijl verzoekende partij aangaf dat ze waarschijnlijk via een andere weg zijn gegaan, waar weinig of geen controle was, aangezien zij zonder identiteitsdocumenten reisde. De bevestiging dat de route van het

ene naar het andere punt wel degelijk binnen anderhalve dag kan worden afgelegd, kan vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan deze vaststelling. Verzoekende partij voert in verband met de vaststellingen omtrent haar verklaringen dat zij zonder identiteitsdocumenten nog aan dat zij tijdens haar gehoor niet heeft gezegd dat er geen controle zou zijn geweest aan de grenzen maar dat zij enkel heeft gesteld dat zij in Turkije zelf geen problemen heeft ondervonden. Dergelijke uitleg kan volgens de Raad net zo min iets veranderen aan de door verwerende partij – impliciet gedane – vaststelling dat verzoekende partij geen afdoende verklaringen kan bieden voor het feit dat zij zonder identiteitsdocumenten is kunnen reizen. Voor zover zij in dit verband nog verwijst naar internetsites met algemene informatie aangaande de corruptie in Turkije, antwoordt de Raad dat hij niet inziet op welke wijze de loutere verwijzing naar dergelijke internetsites van algemene aard over de algemene toestand in Turkije, afbreuk kan doen aan bovenstaande vaststellingen.

2.2.7.1. Betreft de tegenstrijdige verklaringen die verzoekende partij heeft afgelegd tussen haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar gehoor op het Commissariaat-generaal, betoogt verzoekende partij ten eerste dat het louter gaat om enkele data, die dan nog niet eens ver uit elkaar liggen. Zij wenst te bevestigen dat de versie die zij heeft uiteengezet op het Commissariaat-generaal de juiste is. Verzoekende partij heeft voor dit gehoor trouwens een nota voor zichzelf opgesteld om de feiten op een rijtje te zetten (bijlage 7 bij het verzoekschrift). De data in deze brief kloppen met hetgeen zij heeft verklaard op het Commissariaat-generaal.

Ten tweede is verzoekende partij van mening dat er fouten zijn gebeurd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de verklaringen die daar werden genoteerd. Verzoekende partij stelt dat haar raadsman aan het einde van het gehoor opmerkte dat zij haar vragenlijst niet had ontvangen. Verzoekende partij volhardt in haar standpunt dat, hoewel zij een ontvangstbewijs heeft getekend, zij dit document nooit in handen heeft gekregen.

Tot slot argumenteert verzoekende partij nog dat het menselijk is om, zeker wat data betreft, dingen door elkaar te slaan. Zij heeft tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal overigens meerdere keren opgemerkt dat zij een “*slordig en verward karakter*” heeft.

2.2.7.2. Waar verzoekende partij een poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden te minimaliseren door erop te wijzen dat het slechts om enkele data gaat, die niet eens ver uit elkaar liggen en door te benadrukken dat het menselijk is om zich over dergelijke details te vergissen, zeker nu zij slordig en verward van aard is, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de meest essentiële elementen die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst en dit reeds van bij het eerste gehoor. *In casu* werd vastgesteld dat verzoekende partij met betrekking tot haar arrestatie naar aanleiding van haar deelname aan een betoging, het evenement dat de rechtstreekse aanleiding was voor haar onderduiking en haar daarop volgende vlucht uit haar land van herkomst, flagrant tegenstrijdige versies heeft weergegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal. Zo verklaarde verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij gearresteerd werd op 16 februari 2011, dat hierbij haar vingerafdrukken werden genomen en dat haar portefeuille en gsm in beslag werden genomen. Op het Commissariaat-generaal verklaarde zij dan weer dat zij werd opgepakt op 1 maart 2011 en dat men hierbij haar sim-kaart, bankkaart, mellikaart en sportkaart in beslag heeft genomen. Het komt volgens de Raad niet geloofwaardig over dat verzoekende partij, omtrent het cruciale kernelement in haar asielrelaas, dermate verschillende versies geeft. Haar pogingen om deze tegenstrijdige verklaringen te minimaliseren, overtuigen de Raad niet. Verzoekende partij benadrukt in dit verband in haar verzoekschrift nog dat de verklaringen die zij hierover heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal, de juiste versie van de feiten betreffen, die bovendien nog overeenkomt met de nota die zij voor zichzelf heeft opgemaakt. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van haar verklaringen echter niet van aard is om de vaststellingen van de verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Aangaande het betoog dat er fouten zijn gebeurd op de Dienst Vreemdelingenzaken en in de verklaringen die daar werden genoteerd en dat verzoekende partij, hoewel zij een ontvangstbewijs heeft ondertekend, geen kopie heeft ontvangen van de vragenlijst, zodat zij de kans niet kreeg om eventuele anomalieën en vergissingen recht te zetten, kan de Raad enkel vaststellen dat dergelijke bewering niet strookt met de stukken die zich in het administratief dossier bevinden. Hieruit blijkt immers dat

verzoekende partij het ontvangstbewijs voor de kopie van de vragenlijst heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 10, p. 5). Bovendien blijkt uit deze documenten dat het verslag achteraf werd voorgelezen aan verzoekende partij in het Farsi, en dat zij haar verklaringen vervolgens voor goedkeuring heeft ondertekend (stuk 10, p. 4). Bovendien merkt de Raad op dat verzoekende partij, gebruik makend van haar inzagerecht, in ieder geval nog de mogelijkheid had om kennis te nemen van de inhoud van de informatie die zich in het administratief dossier bevindt. Zij had op die manier in haar verzoekschrift nader kunnen uitwerken of er/welke foute verklaringen genoteerd werden tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en op welke manier die van invloed zijn geweest op desbetreffend motief in de bestreden beslissing. In het verzoekschrift kan desbetreffend echter geen enkele toelichting worden teruggevonden.

Er dient volgens de Raad ook nog gewezen te worden op het feit dat verzoekende partij eveneens flagrant tegenstrijdige opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de dag waarop haar vader werd meegenomen voor ondervraging, dat zij zich tegenspreekt over het feit of zij al dan niet nog een bezoek heeft gebracht aan haar ouders om haar spullen op te halen en dat zij, in tegenstelling tot op de Dienst Vreemdelingenzaken, tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal de tijdstippen van ontvangst van de verschillende convocatiebrieven niet kon situeren. Verzoekende partij brengt geen specifiek verweer aan met betrekking tot voormelde tegenstrijdigheden, die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas verder ondergraven.

2.2.8.1. Inzake het verwijt dat verzoekende partij heeft nagelaten om de drie originele convocaties die op haar naam zouden zijn afgeleverd, voor te leggen, haalt verzoekende partij ter vergoelijking aan dat haar moeder deze convocaties niet heeft meegebracht omdat zij schrik had dat men haar met deze documenten zou betrappen.

Wat betreft het verwijt dat verzoekende partij een flagrant gebrek aan interesse en kennis aan de dag legt in de door haar beweerde juridische stappen vanwege de Iraanse autoriteiten tegen haar, meent verzoekende partij dat het onwaar is dat zij zelfs niet op de hoogte zou zijn van de reden waarom zij zou worden vervolgd door de Iraanse autoriteiten. Zij heeft tijdens haar gehoor immers aangegeven dat haar muziek met politieke inslag aan de basis lag van haar problemen. Zij vreest omwille van deze activiteiten, die door verwerende partij niet worden betwist, te worden vervolgd.

2.2.8.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de originele convocaties die op haar naam zouden zijn afgeleverd, bij te brengen. De uitleg die verzoekende partij in haar verzoekschrift verschaft om goed te praten waarom zij deze uiterst cruciale stukken nog steeds niet heeft bijgebracht, met name dat haar moeder bang was om met deze documenten te worden betrapt, overtuigt op generlei wijze. Verzoekende partij maakt immers niet duidelijk waarom zij deze stukken niet op een andere manier kan bekomen, zoals bijvoorbeeld via de post of via derden, eventueel via een advocaat. Uit de bestreden beslissing blijkt overigens dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij deze documenten zo snel mogelijk zou doorsturen. Verwerende partij merkt bovendien ook op dat het opvallend is dat verzoekende partij er dan wel in geslaagd is om vele andere originele documenten neer te leggen. De door verzoekende partij verschaft uitleg kan dan ook niet worden aanvaard.

Betreft het vastgestelde gebrek aan interesse, stelt de Raad vast dat verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij heeft aangegeven dat zij niet heeft gevraagd wanneer de convocaties zijn aangekomen, dat zij niet weet welke autoriteiten de convocaties hebben afgeleverd, dat zij niet zeker was voor welke rechtbank zij werd opgeroepen en dat zij verklaarde dat zij niet heeft gevraagd waarvan zij wordt beschuldigd en dat het voor haar niet meer belangrijk was aangezien zij zich niet meer in Iran bevond. Verzoekende partij antwoordt op dit alles dat zij wel degelijk heeft aangegeven dat zij vervolging vreest omwille van haar politiek getinte muziek. De Raad merkt op dat verzoekende partij weliswaar een sterk vermoeden kan hebben waarom de autoriteiten haar zouden viseren, doch verwerende partij hekelt het gebrek aan moeite en interesse om meer te weten te komen over de inhoud van de convocaties en de data waarop die werden afgeleverd. Hoewel de drie convocaties zijn toegekomen bij haar familieleden en verzoekende partij, die beweert nog steeds contact te onderhouden

met deze personen, derhalve op heel eenvoudige wijze te weten zou kunnen komen wat er in die convocaties vermeld staat, zoals de officiële reden van beschuldiging, een, gelet op de ernst van haar beweerde problemen, toch wel belangrijk element, stelt de Raad vast dat verzoekende partij niet eens de moeite heeft ondernomen om hiernaar te vragen (administratief dossier, stuk 4, p. 21-22). Het spreekt voor zich dat dergelijke houding niet in overeenstemming te brengen valt met haar beweerde vrees voor vervolging vanwege de Iraanse autoriteiten.

2.2.9.1. Verzoekende partij herhaalt dat zij een vrees koestert om in Iran te worden vervolgd omdat de Iraanse autoriteiten in het bezit zijn gekomen van liedjesmateriaal dat door haar in het verleden werd gemaakt en dat een politiek getinte inslag heeft.

Verzoekende partij wenst er tevens op te wijzen dat, indien verwerende partij heeft besloten dat haar vluchtrelaas ongeloofwaardig is, dit niet betekent dat de Raad zich niet *in fine* de vraag dient te stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die als vaststaand worden aanzien. *In casu* is het zeker dat zij een artiest is die liederen heeft gemaakt met een politieke boodschap. Eveneens is het een vaststaand gegeven dat in Iran geen culturele en artistieke vrijheid geldt. Verzoekende partij verwijst desbetreffend naar een nieuwsbericht (bijlage 8 bij het verzoekschrift). Verzoekende partij wijst er ook nog op dat een eerlijk proces in Iran niet gegarandeerd is, dat er zich nog veel problemen voordoen inzake het respecteren van mensenrechten, dat Iran duidelijk nog steeds ver verwijderd is van democratie en dat er absoluut nog geen vertrouwen is in de Iraanse ordediensten. Verzoekende partij verwijst hierbij naar en citeert uit nieuwsberichten en verschillende rapporten van onder meer internationale mensenrechtenorganisaties (bijlage 9, 10, 11, 12, 13 en 14 bij het verzoekschrift).

2.2.9.2. De Raad merkt op dat het louter herhalen van de kern van haar asielproblematiek en het louter uiten van een vrees voor vervolging niet volstaan om de verschillende motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Verder wijst de Raad erop dat een verwijzing naar nieuwsberichten en rapporten betreffende de artistieke en culturele vrijheid in Iran en de algemene mensenrechtensituatie, niet volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd waarom aan haar voorgehouden problemen omwille van haar artistieke bezigheden, geen geloof kan worden gehecht. Dit ongeloofwaardige karakter wordt in onderhavig arrest bevestigd (zie *supra*). De verwijzing naar haar voormalige activiteiten in Iran en naar de algemene, huidige situatie aldaar, vermag geen afbreuk te doen aan deze vaststelling.

2.2.10. Waar verzoekende partij nog benadrukt dat zij de bescherming in haar land van herkomst niet kan inroepen, aangezien het de Iraanse autoriteiten zijn die naar haar op zoek zijn, bemerkt de Raad dat dergelijke opmerking niet dienstig is, aangezien aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht.

2.2.11. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielprobleem verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij de vluchtelingenstatus met de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.12. Waar verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht schendt door niet uit te leggen waarom zij niet in aanmerking komt voor één van de drie onderdelen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat dit onderdeel van het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Daar waar verzoekende partij ook nog specifiek aanvoert dat verwerende partij niet concreet gesteld heeft waarom de door haar aangehaalde medische redenen niet onder artikel 48/4, §, a en b van de vreemdelingenwet kunnen vallen indien zou blijven dat geen behandeling aanwezig of toegankelijk is in haar land van herkomst, wijst de Raad erop dat verwerende partij wel degelijk aangeeft in haar beslissing dat medische motieven op zich niet ressorteren onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij citeert dit overigens zelf in haar verzoekschrift. De Raad is van oordeel dat dergelijke motivering volstaat. Immers blijkt duidelijk uit artikel 48/4, § 1 van de

vreemdelingenwet dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend op medische gronden indien men een beroep kan doen op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan zich niet op laatstgenoemde wetsbepaling te kunnen beroepen.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij brengt als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende nieuwsberichten en mensenrechtenrapporten bij betreffende de algemene – nog steeds verre van optimale – toestand in Iran (zie *supra*), doch zij toont hiermee niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT